

První případ o tom jak čas není....

Josef Krob : O tom , jak čas není :

= citace : „A když se někdo zeptá, co bylo před Velkým třeskem, odpovídají kosmologové slovy sv. Augustina : Nebylo žádné předtím, protože čas vznikl se vznikem vesmíru. A současná fyzika pokračuje dál hledáním reálného přírodního děje, kterým by mohla dostatečně doložit plynutí času a jeho vlastnosti, především jeho směr a nevratnost“..“

= citace : Měření času je srovnávání dvou pohybů, z nichž jeden nám slouží jako etalon

---

$$= \mathbf{0} =$$

Moje úvaha nad uvedenou citací p. Kroba J.

tabulka rychlostí :

$\square > w > u$	symbolicky :	$0/0 > 0/1 > 0/\infty$
$c^* > \square > w$		$1/0 > 1/1 > 1/\infty$
$c^{**} > c^* > \square$		$\infty/0 > \infty/1 > \infty/\infty$
$c^* > c > w = w > u$		
$x_c > x_v < x_c > x_v$		
$t_c = t_c < t_w = t_w$		
$\frac{x_c}{t_c} = \frac{\sqrt{2} k x_v}{t_c} = \frac{\sqrt{2} k x_c}{t_w} = \frac{2 k^2 x_v}{t_w} = m \cdot x_v / m_0 \cdot t_c$		

Když se dobře zadíváte na výše provedenou tabulku konvence rychlostí, pak si nutně musíte položit otázku :

Jak by vypadal vesmír a jeho hmota, kdyby se všechna pohybovala rychlostí světla ? Platila by relativita ? Platilo by, že se srovnávají dvě tělesa ve svou inerciálních vztažných soustavách ?... a zjištění, že při různých rychlostech se *r e l a t i v i s t i c k y* mění čas (jeho dilatace) a délky (jejich kontrakce) *toho tělesa ? anebo toho druhého tělesa ?* Mění-li se délka a čas, pak je to vjem vztažný pro obě tělesa a nikoliv pro těleso kontra časoprostor...? Při $v \rightarrow c$ roste hmotnost tělesa *nade všechny meze* (...óh, jaký to omyl...seč matematicky vyšel...pro jedno těleso...). Zatím uvažujme pro tyto tělesa dvě varianty vzájemného zjištění :

- a) $v_1 \rightarrow v_2$ nebo   ($v_1 = v_2$)
- b) $v_1 \rightarrow 0$ a $v_2 \rightarrow c$

Takže vesmír se rozpíná způsobem nezávislým na tom v jakém zjištění **a)** či **b)** se zvolený předmět nachází...takže to znamená, že vesmír je v libovolném čase $t = t_a$ právě v konkrétní expanzi a ono těleso si v tom čase $t = t_a$ zamlulo letět rychlostí $v_2 \rightarrow c$ a tím si vyrostlo *nade všechny meze* ...a bylo větší než vesmír...?, ne ; ono bylo velké *nade všechny meze* vůči tomu předmětu s v_1 ...(?) a vesmírný etalon si toho ani nevšimnul....?

Fyzikové si **spočítali** podle stavu časoprostor-vesmíru, a matematického modelu pohybových rovnic upravených do relativity v čase $t =$ současnost, že hmoty-její množství je právě cca 10^{53} kg a předpokládají docela skálopevně, že množství hmoty ve vesmíru se nemění (viz zákon zachování) To ovšem znamená, že rovněž fyzikové stanovili – mlčky, bez diskuse – předpoklad , vesmírný etalon délky a etalon času je neměnný ...v libovolném stáří a v libovolné míře

expanze... a z nadhledu jakékoliv relativistické situace a) časoprostoru a b) předmětu-pozorovatele .

Není stejně logické se podívat na vesmír jako na dvě "hemisféry" tedy hemisféru časoprostorovou a hemisféru hmotovou ? a to tak, že hmota se právě objeví = zrodí se, vzniká tehdy, když nastane změna "původního" $c = c$ na $c > v$ ....? Zde se "původní" zákon >rovnosti etalonů< délky x a času t (který panoval ve vesmíru před big-bangem) změnil na jiný stav , tedy "na možnost", že při $x_c^* = x_v^*$ roste t_v .... $t_v^* > t_c^*$; anebo při $t_c^* = t_v^*$ klesá (zmenšuje se) x_v ..... $x_v^* < x_c^*$.

A tato možnost $c > v$ dává – umožňuje, aby "na scénu" vstoupila hmota, aby hmota byla, a aby se účastnila interakce s časoprostorem.

A tato možnost $c > v$ dává a umožňuje logiku, že za stavu $c = c$ ($c^3 = c^3$ ..... $c^n = c^n$) hmota "nebude", vlastně nebude h m o t n o s t ....hmotnost v té podobě jakou pozorujeme ve vesmíru, kde panuje $c > v$ ....obojí umožňuje logiku, že stavy před big-bangem a po big-bangu jsou přirozené **a to jako přirozené možnosti** kombinačních seskupení dimenzí veličin délek a dimenzí veličin časů , kdy určité uskupení těchto dvou veličin etabluje časoprostor a jiné uskupení etabluje hmotu....A nemůže být l o g i c e zakázána MOŽNOST zkoumat původ hmoty z veličin délky a veličiny času "sestrojených Jde o to jen jak ? a později (možná předem) i proč ??? Nevyhnutelně vystává otázka : proč by hmota nemohla být ze dvou veličin x a t postavena ??

Jaký je důvod *proti* ?

A jaký je důvod "proti **to** zkoumat" ?

Ve strunové teorii se nevidí žádný protidůvod zkoumání MOŽNOSTI vyjádřit vesmír v devíti délkových dimenzích ... Jaký jediný důvod se vidí považovat "za nepřirozené" bádání vidět časoprostor o **třech dimenzích délkových a třech dimenzích časových** ?? Co je nepřirozené, respektive nelogické na tom uvažovat se třemi časovými dimenzemi ?? Co je nepřirozené LOGICE mít námitky tomu, že čas je jediný a ve všech soustavách neměnný a jakoby "vně" přeměn - *interakcí časoprostoru a hmoty* ??

To, že dosud nemám sám detailně a vytríbeně a s přírodou věrohodně propracován mechanismus stavby hmoty ze dvou veličin, to ještě neznamená, že úvaha je chybná a neznamená, že i budoucí matematické produkce to nedokáží postavit a zdůvodnit .

Takže vrátím-li se k výroku pana Kroba Josefa, že fyzikové skorotvrdí, že nebylo žádné "předtím" a že vesmír *začal* v $t = 0$ a že v $t = 0$ se zrodil časoprostor i s pozorovaným >konstantním a konečným< množstvím hmoty, ; tak kde se bere ta jistota ? a odvození z jaké logiky ? A píše-li pan Krob, že : "*A současná fyzika pokračuje dál hledáním reálného přírodního děje, kterým by mohla dostatečně doložit plynutí času a jeho vlastnosti, především jeho směr a nevrátlost*" ,pak mohu prohlásit, že pokračuje falešně odmítá-li apriori zkoumat moji myšlenku. Myšlenku, že plynutí času "se objeví"- je vnímáno tehdy až nastane "někde" $v < c$, tedy kdy nastane "nerovnováha" mezi "etalonem" času t_c a "dilatačním časem" t_v v součinnosti s hmotou. Plynutí času je jev-vjem "jiného tempa" odvíjení času než je ho má etalon času...Jednosměrnost – jednocestnost směru odvíjení času je nanejvýš logické z pojetí $v < c$ ...zde vždy bude $t_v^* > t_c^*$ spolu s tím bude na scéně *hmota*....hmota je "důsledek" nastolení $v < c$. Podle tabulky výše si všimněte, že vždy je $c^{**} > c^* > c > w > u$ ....takže vždy je čas etalonový menší než "reálný">>>jakoby tím p l y n e .... Až si konvenci otočíte, pak budeme "v jiném vesmíru", kde namísto času bude **plynout** délka a budeme "tam" mít starost s vysvětlením, proč je délkové plynutí jednocestné atd.(entropie založená na jiné veličině atd.) a nakonec z logiky věci v takovém vesmíru "lidé" budou onu "pochodující-odvíjející se" délku považovat za dimenzi "času", bude to "jejich zrcadločas"....a jsme tam kde jsme byli....je to totéž jako v tomto vesmíru, kdy *jakousi* veličinu jsme si označili jako čas a vnímáme jí tedy tak . Jsme u téže podoby, vize a podstaty "u nich"jako tady, jenže "tam" je ta veličina **t** délkou **x** z pohledu od nás "k nim" ...a naopak je to dtto,; jenže "oni" totéž vnímají "obráceně" a to obráceně je pro ně "totéž". Čili **vždy** budeme jednu z veličin vnímat jako cosi co plyne jedním směrem nazveme jí čas, a vždy k ní bude ve vesmíru **existovat** stav hmoty. Jde už jen o to dokázat, že i hmota je ze dvou veličin postavená a že je to kombinační seskupování – multiplikování výchozích dvou veličin do ohromných multiplikovaných útvarů.sestavení a....a ta jsou sestavována podle nějakého vodítka,pravidla -> **zákonu vesmíru** ...jde o to vystopovat ten zákon. Domnívám se, že zákonem pro vesmír, tedy pro

změnu z "původního inertního vesmíru" na vesmír náš – rozlišitelný, je pravidlo z geometrie, pravidlo paraboly $A \cdot A = B + B$;

které jediné umí spojit linearitu (mikrosvěta) s nelinearitou – gravitací (makrosvěta). A které umí právě stavět ty Mandelbrotovy množiny, fraktály a velekrásnou paletu možností pro tvorbu různorodosti hmoty a...a dokonce možná pravidlo nikoliv pro nekonečnou paletu Feynmanovských možností, pravděpodobností, událostí, ale jen pro selektivní postupové řady vždy s konečným počtem členů, posloupnost konečného množství prvků v každé řadě, skupině, grupě, z níž se rodí chemické prvky, pak chem. sloučeniny, biologie až DNA, a to pouze stromovou stavbou výběrových řad konečných možností.

Já už nevím jak lépe to vyložit...a tak si pomůžu citací jedné věty z článku J.Fikáčka "Naučte svého psa kvantovou mechaniku", kde píše Fikáček : "[Stačí si přečíst Feynmanovy přednášky z fyziky, abychom se přesvědčili, že vysvětlení fyzikálních principů se v podstatě obejde bez matematiky.](#)"

Je-li to věta vážená a nebyl-li za ní Fikáček kamenován a odsunut do chladných klášterních zdí léčen dementních imbecilů, jako já L.Motlem, pak proč je odmítána moje jednoduchá matematika na vysvětlení stavby hmoty ze dvou veličin ???

23.11.2001

OO----- OOO -----OO

Druhý případ :

Jan Fikáček : "Naučte svého psa kvantovou mechaniku", zde píše :

= citace : První tajemností kvantové mechaniky je to, že pozorovaný objekt se mění samotným faktem pozorování.

= citace (s nepatrnými korekcemi) : Druhá tajemnost je : Cokoliv nelze měřit zcela přesně...Pojetí Heisenbergovy relace neurčitosti v současné fyzice je totiž krystalicky čistá v l a s t n í neznalost a pokus o její povyšení na objektivní princip okolního světa...Heisenbergova relace neurčitosti tvrdí, že měříme-li polohu a pohybový impuls ,není možné součin těchto hodnot změřit přesněji než na Planckovu konstantu ; $dp \cdot dx \geq h$.

To, že se má za to, že je to vlastnost samotné relativity (to se dá ještě snést) ,to není pravda. Ale to, že se to pokládá *za principiálně nepřekonatelnou hranici, je neskutečný omyl.*

Výborně. Tleskám těmto slovům. Naprosto s nimi souhlasím...ač zřejmě budu mít jiné vysvětlení než ho má pan Fikáček. ; Totiž :

$$\begin{array}{rcll}
 dp & \cdot & dx & \geq & h & (1) \\
 \text{oprava :} & & \Delta(m \cdot v) & \cdot & \Delta x_c & = & m_o \cdot c^2 \cdot t_c \cdot t_o/t_v & (1^*) \\
 & & \Delta(m \cdot v) & \cdot & \Delta x_c & = & \Delta E_o \cdot \Delta t_c \cdot t_o/t_v \\
 & & \infty & \cdot & 0 & = & 1 \cdot 1 \cdot 1/k \\
 & & \infty \cdot k & \cdot & 0 & = & 1 \cdot 1 \\
 & & A \cdot k & \cdot & B & > & 1 \cdot 1
 \end{array}$$

Totiž ona relace neurčitosti má v rovnici (1) nerovnicí p r á v ě proto, že činitel t_o/t_v se vynechal, neuvažoval a to má za následek onu nerovnost ...neb $t_v > t_c$. Takže jakoby :

Heisenberg $[\Delta(m \cdot v) \cdot \Delta x_c] \cdot ? > [\Delta E_o \cdot \Delta t_c] \cdot ?$

$$[1,2 \cdot 1,2] \cdot 1 > [1 \cdot 1] \cdot 1$$

$$\begin{array}{rcll}
 \text{Navrátil} & & [\Delta(m \cdot v) \cdot \Delta x_c] \cdot t_v/t_c & = & [\Delta E_o \cdot \Delta t_c] \\
 & & [0,9 \cdot 0,9] \cdot 1,23 & = & [1 \cdot 1]
 \end{array}$$

Příroda si svůj koeficient k vzít nedá... a když jí ho fyzikové přece jen *vezmou*, pak si ovšem musí nahradit svou chybu "zvednutím" činitele $dp \cdot dx$ uměle, a prohlásit svou neomylnost za **principiální fakt přírody** jimi zjištěný.

(24.11.01)